

OZSVÁTH ZSUZSA

ÜNNEP ÍGY IS, ÚGY IS

Karácsonykor minden rendben,
osztozunk az égi csenden.
Karácsonykor szokás szerint
a szív csupa jó szóra int.

Érhet ünnep kiscsaládban,
csorda-forma nagycsaládban –
(de ha csonka, szintén csoda)
közös a legszebb ajándék:
szeretni egy szív is elég.

CSEH KATALIN

TÉLELŐ

Sziporkáznak hidegek,
ágon madár didereg,
pilinkél a puha hó,
szívemen csöndtakaró.

Csöndtakaró mindenütt,
kéményekből ezüsthüst
száll az égre, szállong már,
szívemben tel el a nyár.

TÓTH ÁGNES

CSILLAGOK

A Hargita felett a csillagok
ragyogó szemű kis angyalok.
Szikrázik tőlük a horizont.
Látom jobbról az Oriont,
Poszeidón vadászó fiát,
Szíriuszt, a fényes Nagy Kutyát.
Talpuk a csillagport felveri.
A hegy ezüst flitterrel van teli.
Ragyog mint ezeregy éjszaka.
Vigyünk egy csillagot haza!

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

SZENTESTÉN

Szent karácsony, áldott, boldog,
szívemben ma hálát hordok,
angyal suhan észrevétlen
a szikrázó hóesésben.

Vidáman múlnak a percek,
nevetnek a téli kertek,
angyal int a messzeségben,
a ragyogó hóesésben.

Beteljesül ma az álom,
ezt a napot úgy imádom,
angyal libben hófehéren
a tündöklő hóesésben.

DARVAY TÜNDE rajza

ÉPÍTETT ÖRÖKSÉGÜNK

AZ UGRON CSALÁD KASTÉLYAI

Az Ugronok ősi fészke Ábránfalva, melyért sokat áldoztak, például az udvarhelyszéki vicekapitány és királybíró Pál a XVII. században. Mára e falu kihalt, de neve e család előneveként is tovább él.

Homoródszentmártoni kúriájuk ma lakatlan. A XVIII. században a homoródszentmártoni unitárius Bíró családé. Mária lányuk Ugron Ferenc kapitány felesége lesz. Unokájuk, Ugron Pál Siménfalvi Krisztinával házasodik, és pompás lakhelyet építtet, tömör kőkaput állíttat. A homlokzatot monogrammal, címerrel díszíti. Fedett tornácos lépcső visz az egykori szobákba és a szalonba. A festett mennyezet, a színes gerendák,

egy régi csempekályha ma is látható. Alattunk boltíves pincerendszer húzódik. Az ablakok, ajtók fölött növény- és virágmintás díszeket csodálunk és a tágas gyümölcsöskerten át távozzunk.

A fiatfalvi birtokot megvásárolja az Ugron család. Geréb György XVI. századi udvarházát Geréb András, a hely egyetlen nemese várrá alakítja. Mivel nincs utódja, halála után minden a kincstáré lesz. Később mások is birtokolják, pereskednek érte. Hidvégi Nemes János itt tartja lakodalmát Huszár Borbálával 1676 februárjában. Örököseik, a Nemesek, Bethlenek, Wesselényiek, Hal-lerek felosztják a birtokot. Mikó Istvánné Wesselényi Orsolya kapja a fiatfalvi részt. 1817-ben Mikó Miklós barokk stílusúvá alakítja a kastélyt, majd eladja Zakariás Antal bányavállalkozónak.

▲▲▲
Fiatfalva

Tőle veszi meg ábránfalvi Ugron János és lozsádi báró Györffy Ágnes. Fiuk, Zoltán min-tagazdaságot vezet, ménessel, aranyérmes zöldségekkel. 1896-ban esküvőjét Nagy Margittal nem a kastélyban tartja, mert azt épp felújíttatja. 1949-ben az állam elveszi tőlük és gazdasági irodákat nyit benne. Utána évekig lakatlan a kastély. Ma ismét a családé, restaurált kápolna és pince, megújult báltermek, szállodai szobák várják az idelátogatókat.

A JÓSZÍVŰ KIRÁLYFI

Magyar legendamese Bajzáth Mária gyűjtéséből

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy királyfi. Elszekerezett a szegény ember háza előtt. Bámult, amikor meglátta a sok gyermeket, és látta, hogy olyan rongyosak, mint a koldusok. Rögtön megkérdezte:

– Kié ez a sok gyermek, te szegény ember?

– Mind az enyém – felelte a szegény ember.

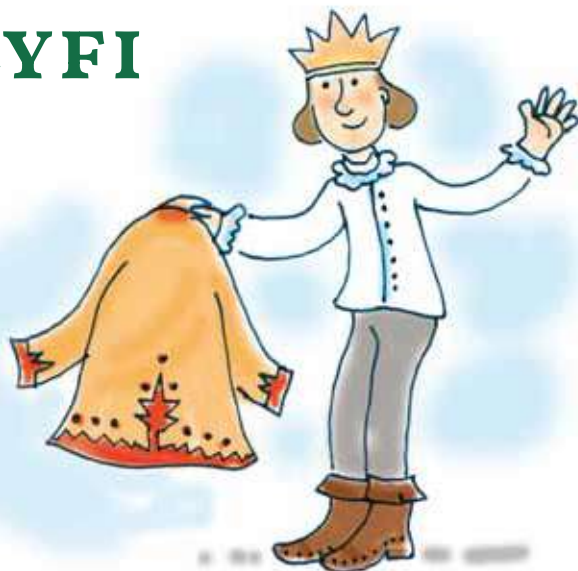
Azt mondta erre a királyfi:

– Hallod-e, te szegény ember, adok neked pénzt, öltöztess fel a gyermekeket!

Csakugyan kapott a szegény ember egy zacskó pénzt. Azzal mindjárt elment, megvette a sok ruhát. Először felöltöztette a legnagyobbikat, aztán a másodikat, aztán a következőt, és úgy haladt lefelé. Mindenki kapott valamit, de a legkisebbiknek már nem jutott semmi. Pár nap múlva megint arra járt a királyfi, hát a legkisebbik gyermek éppen akkor fordult ki a kapun. Nézi a királyfi, látja ám, hogy erősen rongyos.

Előhívátja a szegény embert. Azt kérdezi:

– Szegény ember, nem vettél ruhát a gyerekeknek?

– Vettem én – azt mondja –, de a legkisebbiknek már nem jutott semmi.

– Jól van – szólta a királyfi –, itt van ez a zacskó pénz, ez most már elég lesz.

A szegény ember megint elvette a pénzt, el is vásárolta az egészet. Amikor hazakerült, összehívta a gyermekeket, hogy felöltöztesse őket. Most a legkisebbikkel kezdte az öltöztetést, és így haladt felfelé. Öltözködtek, de a legnagyobbik fiú gúnya nélkül maradt: nem volt elég a vásárolt ruha. Egy hónap múlva jött a királyfi harmadszor is, és látja ám, hogy a legnagyobb fiú szinte rongyokban van.

– Ej, te szegény ember, hát mit csináltál azal a pénzzel? – kérdezte mindjárt a királyfi.

– Ruhákat vettem, de most a legkisebbiken kezdtem az öltöztetést, és csak ennyire futotta. A legnagyobbknak már nem jutott.

Gondolkozott a királyfi, mit lehetne tenni. Egyszer csak magához intette a legnagyobbik gyermeket.

– Állj mellém, hadd lássam, mekkora vagy! Ott szépen egymás mellé álltak.

– Te mindjárt akkora leszel, mint én, a ruhám már éppen rád illene – mondta a királyfi.

Mindjárt nekifogott és levetette a ruháját. Szépen odaadta a fiúnak, vegye magára.

Így a szegény ember minden gyermeke fel volt öltöztetve. Urasan, jó ruhába valamennyi.

Ha a királyfi le nem vetkezett volna, az én mesém is tovább tartott volna, de a jószívű királyfi levetkezett és a mesém bevégeztetett.

**A Rendelés menüpont alatt,
a szerkesztőség címén
vagy helyi terjesztőinknél
megrendelhető!**

